

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 79.

Anden Session.

33te Møde.

Mandagen den 25de November.

(Fortsat).

Vjerring (fortsat): Naar derimod enten Halvdelen eller en Trediedeel af en Klasse faaer Alderstillaag, saa vil den anden Halvdeel eller de to Trediedele, som vel endnu ikke have dem, men dog have Udfigt til at faae dem, derved finde sig tilfredsstillende, og de vilde i det Bæsentlige ansee Embederne for ligesaa ønskelige at opnaae, som om de alle havde en saadan forøget Gage. Med Hensyn til Embedsstanden selv, da er det jo aabenbart, at den Klasse Embedsmænd, som jeg for tillod mig at omtale, som har en fremragende Dygtighed, har Krav paa at kunne benyttes itide, ligesom det er aabenbart, at de Embedsmænd, som ikke ere i Besiddelse af saadanne Gyner, dog ogsaa have en Ret, og at det vilde være i høj Grad nedtrykkende for dem, hvis de skulde see et saadant jernhaardt Fatum for dem, som sagde til dem: hertil maa Du komme, men aldrig videre, hvormeget Du end bestræber Dig for at opfylde Dine Pligter tro og redeligt. Desuden vil det for disse Embedsmænd af den anden Klasse, som jeg tillod mig at omtale, være ønskeligere, i mange Tilfælde idetmindste, at kunne erholde Alderstillaag, end at blive fremmede; thi ved Flytningen vil der altid være en heel Deel Bekostninger for dem; desuden vilde de være nødsagede til at løsribe sig fra de Forbindelser, de have indgaaet, og maa ssee i en mere fremrykket Alder paa fremmede Steder søge nye Tilnytningspunkter. Det er blevet sagt i et tidligere Møde, at Forfremmelse var en nødvendig Spore for Embedsmænd; det indrømmer jeg, men Forfremmelse vilde naturligviis ligesom vedblive at være en saadan Spore for de Embedsmænd,

hvis Gyner give dem Krav paa at kunne forflyttes, og, hvad angaaer dem, hvis Gyner ikke give dem et saadant Krav, da vil det jo ikke nytte, at der gives en saadan Spore, da de dog aldrig vilde kunne gjøre Fordring paa Forflyttelse. Med Hensyn til Embedsmændene forekommer det mig, at denne Bestemmelse ogsaa vil være et Værn for deres Selvstændighed. Saaledes som Forholdene ere, vil det ikke kunne nægtes, at Embedsmænd med en mindre Charakterfasthed kunne være fristede til, for at opnaae en Forfremmelse, paa en eller anden mindre tilladelig Maade at søge at indsmigre sig hos deres høiere Foresatte, naar de ikke have Udfigt til paa anden Maade at forbedre deres Stilling, og der gjøres saaledes Uret imod alle de mere samvittighedsfulde Embedsmænd, som ikke ad en saadan Vej søge Forfremmelse. Naar derimod enhver Embedsmænd, som redeligt opfylder sine Pligter, har Udfigt til med Tiden at opnaae en forbedret Gage, saa vil dette Motiv i høj Grad svækkes. Selv om vedkommende Embedsmænd skulde blive sprungen forbi, enten fordi den, som springer ham forbi, har havt bedre Gyner end han, eller fordi han bedre har forstaaet at gjøre sig yndet af sine høiere Foresatte, saa vil han dog kunne søge en Trøst i, at han med Tiden til en vis Grad vil faa den relative Uret erstattet, som der saaledes maatte være skeet ham. Jeg maa derfor ikke alene ansee denne Bestemmelse for hensigtsmæssig, men, naar jeg tager Hensyn til, hvorledes Forholdene have udviklet sig i lang Tid hos os, maa jeg endogsaa antage, at den ligesom er nødvendig. Navnet er mig rigtigt nok nyt; men Sagen selv eller noget aldeles Lignende er endogsaa noget meget gammelt. Jeg vil ikke tale om, at det i private Forhold er meget bekjendt, at Folk, som have Contoin-